

**[Justitsministeren.]**

nævnte Frifindelser i Københavns Byret, om det Røre, de gav Anledning til, og om den Erklæring, jeg i den Anledning udsendte. Heller ikke der forstaar jeg det ærede Medlem. Der var paa det Tidspunkt et overmaade stort Røre. Det forekommer mig, at efter at jeg havde udsendt min Erklæring, hørte hele Røret op. Det kan være, at jeg tager fejl, naar jeg mener, at det, at der kom Ro om disse Spørgsmaal, skyldtes, at jeg udsendte den Erklæring. Det kan være, at det er rent tilfældigt, at Erklæringen kom samtidig med, at Bevægelsen var ebbed ud. Ingen kan bevise, hvordan det hænger sammen, men jeg tror nu, at det var min Erklæring, der virkede.

Det ærede Medlem bebrejder mig dernæst, at jeg i den Erklæring, som jeg sendte ud, oplyste, at den Afgørelse, der gav Anledning til Kritik, var afsagt med Domsmandenes Stemmer imod den juridiske Dommers, Frk. Karen Johnsens Stemme. Ja, det kan godt være, at det ærede Medlem synes at maatte bebrejde mig det, men jeg troede nu ogsaa, at det ærede Medlem og jeg havde talt ud om den Ting og faaet det Spørgsmaal klaret. Forholdet var det, at Dommer Karen Johnsen blev angrebet fuldkommen uberettiget, og det tog jeg til Genmæle imod. Da der saa yderligere var sket det, at det i Pressen var blevet oplyst, at det var Dommer Karen Johnsen, der havde dissenteret, og de to Domsmand, hvoraf den ene var en Hjemmetysker, der havde faaet den anden paa Glat, som havde frifundet, fandt jeg ikke Grund til at skjule for den større Offentlighed, som min Erklæring skulde naa, at Forholdet var saadan. Nogen Indiskretion eller noget Brud paa de Hensyn, som Domstolenes Uafhængighed kræver, har jeg ikke begaaet.

Saa gentog det ærede Medlem, at Domstolene var under Terror. Jeg ved godt det ærede Medlem har den Opfattelse, men jeg kan ikke se, at den er berettiget, og jeg synes den Opfattelse giver Udtryk for en ganske anderledes alvorlig Mistillid til Domstolene, end nogen anden nogen Sinde har givet Udtryk for. Jeg deler ikke denne Opfattelse; jeg tror, at Domstolene staar ranke og frie — hvorfor skulde de ikke gøre det? — og dømmes efter Loven. Hvis man vil mene, der er noget galt, maa man paavise, at der ikke dømmes efter Loven, og, som jeg sagde før, sørge for, at de Domme bliver anket.

Jeg har allerede berørt det, som det ærede Medlem derefter kom ind paa, at der var blevet rejst Tiltale i Strid med det, vi

tidligere havde været enige om: at det kun skulde være grove Forseelser, der skulde rammes. Vedrørende dette maa jeg gentage, hvad jeg sagde før, at jeg netop har sørget for og draget Omsorg for at Tilfælde, som ogsaa jeg finder tvivlsomme, faar deres Afgørelse ved Højesteret, saa vi derved faar den rette Vejledning om, hvorledes vi fremtidig skal lægge ogsaa Tiltalspørgsmaalet frem.

Det ærede Medlem var derefter inde paa — ogsaa en komplet Misforstaaelse — de grønne og røde Attester. Det har jeg allerede talt om, saa det skal jeg lade gaa ud. Dernæst nævnte det ærede Medlem et Cirkulære, jeg skulde have udsendt, hvorefter Frihedskæmpere skulde optræde som Domsmand. Hvis man digter noget, fabrikkerer en Fremstilling af et Cirkulære, som jeg skulde have udsendt, er der ingen Grænser for, hvad man kan stikke mig i Skoene. Der staar ingen Steder, at der skal puttes Frihedskæmpere ind i Domsmandslisterne. Forholdet er det, at der i Retsplejelovs-tillægget er givet Hjemmel til at supplere Domsmandslisterne, og denne Hjemmel er nu benyttet. Naar det ærede Medlem tror, at der sættes Frihedskæmpere ind paa Domsmandslisterne, saa er det en Gentagelse af den Fejlopfattelse, som tit er blevet imødegaaet, men som jeg forudser jeg skal møde adskillige Gange endnu og hver Gang være nødt til at imødegaa. Det ærede Medlem forveksler Frihedsbevægelsen og dem, der sluttede sig til Frihedsbevægelsen, med de væbnede Modstandsstyrker. De væbnede Modstandsstyrker var den Hær, der under Jorden blev bygget op; den bestod af, tror jeg, 43 000 Mand, som paatog sig de Opgaver, de maatte paatage sig efter Regeringens Anmodning, fordi vi ingen andre væbnede Styrker havde. Det er en Misforstaaelse — jeg ønsker at slaa det fast igen — at sammenblande disse væbnede Styrker med den hele Frihedsbevægelse, som jo talte i Hundre tusindvis af Medborgere her i Landet.

Saa fortalte det ærede Medlem en Historie og forudsatte, at jeg kendte den, om 6 dræbte formodede Stikkere, der viste sig ikke at være Stikkere. Jeg kender ikke Historien, har ikke hørt noget om den, jeg ved ikke, hvor den er foregaaet. Det er rigtigt desværre, at der er sket Fejltagelser ved Likvideringerne. Det har efter Forholdene — jeg siger igen desværre — ikke kunnet undgaaes, men jeg kender ikke noget Tilfælde, hvor 6 skulde være dræbt ved en Fejltagelse; jeg kender ikke engang 6 isolerede Tilfælde, hvor det skulde være sket.